

Spejðernes Magasin

Lembckes Friluftsudstyr

Nørregade 15 • Byen 4986

Officielt Depot
for Det Danske Spejderkorps.

I al Slags Vejr :: til alle Aarstider

Lembckes Friluftsudstyr

Spejderuniformer — Regntøj — Folde-
Kajakker — Rygsække — Vandresko
Lumber — Jackets — Bueskyttere-
sitter — Telte — Campingudstyr
Feltuniformer — Ski — Kjelker

Officielt Depot
for Det danske
Spejderkorps.

Nørregade 15
Byen 4986

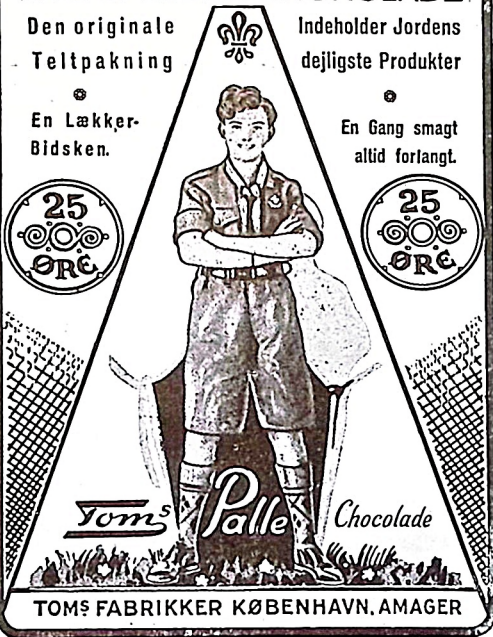
VIDUNDERLIG ER PALLES NYE SPEJDER CHOKOLADE

Den originale
Teltpakning

En Lækker-
Bidsken.

Indeholder Jordens
dejligste Produkter

En Gang smagt
altid forlangt.

TOM'S FABRIKKER KØBENHAVN, AMAGER

Den

bedste

Spejderbog

er

Spejdernes Haandbog

240 Sider, ca. 200 Illustrationer

kun 1.50

Faas hos alle Boghandlere
eller hos

Fr. Palm Greisen,

Silkegade 4

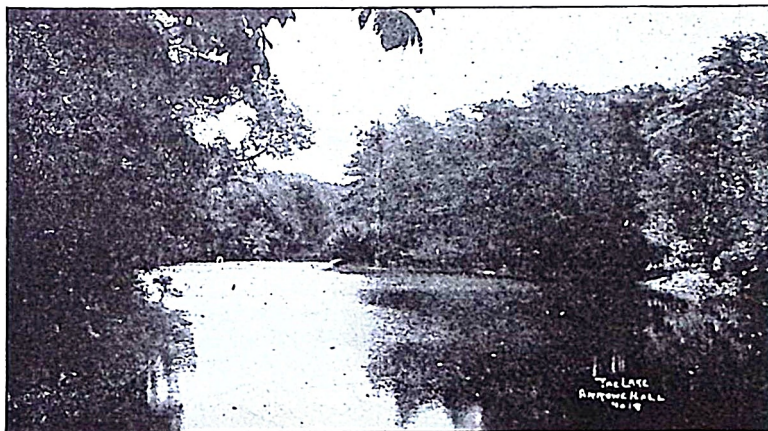
:::

Telefoner C. 4619 og 13318

SPEJDERNES • MAGASIN

UDGIVET AF DET DANSKE SPEIDERKORPS

Den store Jamboree 1929

Her ser I et Billede fra Arrow Park ved Birkenhead, der ligger lidt udenfor Liverpool. Den store Lejr skal ligge i Arrow Park, og den engelske Ledelse er allerede i Gang med at indrette alt til Lejren.

Der er indtil nu anmeldt 10,000 Spejdere foruden de engelske Spejdere, saa det bliver i virkelig Forstand en international Lejr.

Den store Lejr vil blive delt i 10 Lejre, og hver af disse 10 Lejre vil faa en stor Baalplads, Friluftsteater, Sportsplads og meget andet.

Alle Lande skal inddele deres Hold i Troppe
paa 50 Spejdere, og hver af disse Troppe vil

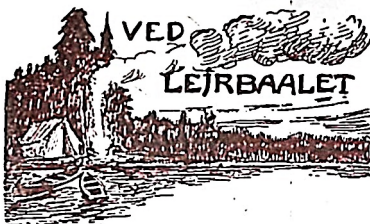
blive inddelt i 10 Patruljer paa 5 Spejdere med eget Telt og Kogeudstyr, saa der vil blive Brug for gode Patruljeførere.

I December Nummeret af „Spejdernes Magazin“ vil der komme en Artikel om, hvad I skal medbringe, og hvorledes Rygsækken skal pakkes, og Januar Nummeret vil fortælle om Telt og øvrige Patruljeudstyr og om de Opvisninger og Skuespil, som de danske Spejdere skal vise derefter blandt de andre Folkeslag.

Forhaabentligt kan vi allerede i December Nummeret fortælle jer om det store Skib, I skal sejle til Jamboreen med.

Jeg har hørt.

En rigtig Ulv. Jeg traf ham forleden Dag; han fortalte mig, at de havde faaet en ny Dreng i Flokken, og saa tilføjede han: „— og jeg tror, han bliver god.“ Saadan skal en Ulv se paa sin Stamme; han skal glæde sig over hver ny Ulv, der optages i Stammen, og glæde sig dobbelt, naar han ser, at den nye Ulv gør sit bedste for at blive ligesaa dygtig som de gamle og gøre sig værdig til at tælles blandt Flokkens Ulve.

Københavnernes har ogsaa været paa Færde.

Den store Udstilling har været afholdt, og der var under hele Udstillingen Brug for Spejdernes Assistance. Aaabningsdagen afholdtes et Spejderløb, rigtigt et „Mandeløb“, der krævede Udholdenhed og spejdermæssig Dygtighed af dem, der gennemførte Løbet, og det var ikke faa. Løbet blev vundet af 1' Sundby Trop med 5' By-Trop som en flot Nummer 2.

Og jeg har set

Spejdere, der har tjent 25 Øre ved eget Arbejde og givet dem som deres Del til den store Gave til Verdens-Spejderchefen, og jeg ved, at hele Landet over er Ulvene og Spejderne i Gang; det bliver spændende at se, hvor stor den Sum kan blive, som danske Drengene kan give, for slet ikke at tale om, hvor stor den Sum bliver, som tjenes ind af Alverdens Spejdere.

Spejdernes Julehæfte.

Ja, det kommer jo næppe som nogen Overraskelse for jer, at Julea. er nær, men Korpsen har en Overraskelse til jer, og det er „Spejder Jul“. Et stort, flot Julehæfte med koloreret Forside-Tegning og Masser af gode Historier i, et rigtigt Julehæfte for Spejdere.

Det koster 1 Krone, og for hvert Julehæfte, I sælger, tjener jeres Trop 30 Øre, saa det er en nem Maade at gøre Tropskassen fed paa, og jeg tror, at jeres Trops Sparegris hører til de magre Grise. Der er kun 3000 Julehæfter, saa det gælder om at bestille det i Tide hos jeres Tropsfører.

Sydsjællænderne smøger Ærmerne op.

De holdt stor Natpølse den 27.—28. Oktbr. Jeg kender de Folk fra tidligere Tid, for jeg har selv været til mange Natpølser med dem, da jeg var Spejder. Det er raske Folk, der begynder Øvelsen tidlig om Morgenen i Mørke og Mørke. I min Tid var Roskilde-Spejderne de farligste, for de var dygtige. De gamle Roskilde-folk og jeg opfrisker tit Minder fra den Gang. Den sidste Gang, jeg fik det opfrisket, var i Fjor, da „Søren Brandmand“ og jeg tog os en Dyst paa Gulvet i Roskildespejdernes Hytte. Vi har taget adskillige Livtag med hinanden i vor Spejdertid.

Ayie-Ayio

er en Patrulje i 4' Vesterbro Trop. Den har taget Navn efter en Halvabe, der lever paa Madagaskar, og Patruljedyret findes selvfølgelig paa deres Patruljestander. Det er naturligvis ikke noget særligt for den Patrulje, men — paa Spejderudstillingen var der et Patruljedepot, og det var Ayie-Ayio'ernes. Hver eneste Ting i Depotet var mærket med Patruljedyret, og det synes jeg er en glimrende Ide. At Patruljeudstyret var i en fortrinlig Orden skyldes forhaabentlig ikke, at det skulde udstilles.

Tropslokaler

Paa Udstillingen var der „Kasser“ udstillet af forskellige københavnske Troppe, og der var mange af dem, der var virkelig gode. Flere Steder fandtes Gengivelse af Tropslokalerne, og de viste tydeligt, at mange Troppe forstaar at hygge sig inden Døre.

I den forreste Udstillingssal var der indrettet nogle gode Lokaler. Et af dem viste Korpskontoret, et andet et Tropslokale, et tredje et Tropsdepot og et fjerde et Patruljelokale.

Tropslokalet var navnlig godt; det var 2' Vesterbro Trop, der havde flyttet sit Tropslokale ind paa Udstillingen. Blandt andet lagde jeg Mærke til Stolene; de var virkelig morsomme og gode, og paa Forkanten var malet, hvem Stolen tilhørte. Paa een stod: „Vogteren af Stammens Historie“ og paa en anden: „Vogteren af Stammens Rigdomme“.

De københavnske Spejderes Udstilling: Ungdomsliv.

Det var maaske en dristig Tanke, saa kort Tid efter K. F. U. M.-Spejdernes Udstilling at arrangere en Spejder-Udstilling. Naar det alligevel lykkedes, naar Udstillingen alligevel blev en Succes, saa skyldes det vel nok Ledelsens udmærkede Idé — at skabe en „rød Traad“ gennem Udstillingen. Traaden viste paa udmærket Maade, hvorledes de ganske smaa Drengene ad Legens Vej blev saa at sige lokket ind i et planmæssigt Arbejde, hvorledes Spejderen uddannes baade legemligt og aandeligt, hvordan han begynder med Prøverne og efterhaanden gaar over til at tage „Dueligheds-

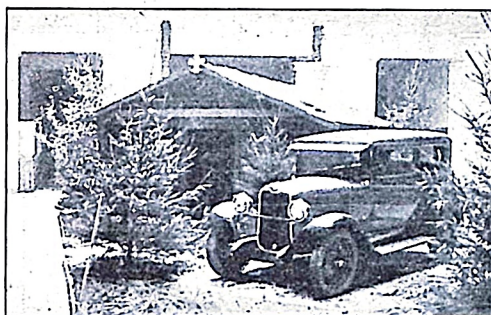

Sct. Georgs Figur udført i Zink af en Spejder.

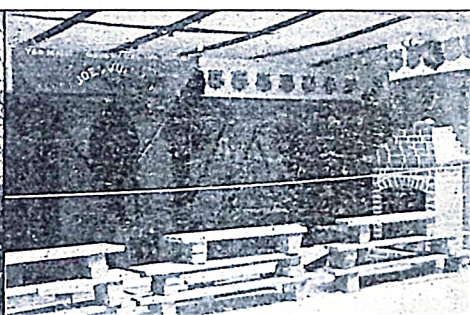
sit Navn: Ungdomsliv. — Det er ikke muligt her at komme ind paa en indgaaende Beskrivelse af alt, hvad der var at se — ej heller at fremhæve nogen særlig Trop eller enkelt Spejder, der har følt det som sin Pligt at hjælpe med til at gøre Udstillingen saa smuk, saa righoldig og saa belærende, som den blev.

Men gennem disse Linier bør der rettes en særlig Tak til Udstillingsudvalget — alle de Førere, der i saa lang Tid har arbejdet paa Udstillingen. Ingen, der ikke har haft

med den Slags at gøre, ved rigtigt, hvor megen Tid og Arbejde det kræver af de ledende Mænd,

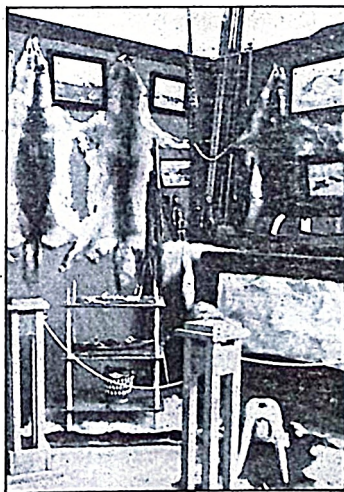
Vandrehytten og Bilen, der bortloddedes.

Z. V.s smukke og originale Tropslokale.

tegnene“, Specialprøverne, som i det smaa kalder paa hans Evner til praktisk Virke. Naar han er naaet saa vidt, er den Dag kommet, da han skal ud i det praktiske Liv, og her er det, psykoteknisk Laboratorium yder ham sin Hjælp. Hvordan dette virker, gav Udstillingen paa udmærket Maade Klarhed over. Men ikke nok hermed — for trods al Hjælp udefra, er Valget ikke let for den unge. Ogsaa her traadte Udstillingen til med sin Vejledning, idet Specialudstillinger søgte at vise ham Uddannelsesvilkårene indenfor de forskellige Studiegrene, Etneter eller Fag.

Udstillingen bar med Rette

Et Hjørne af den grønlandske Trops Udstilling.

ingen, der ikke har haft Lejlighed til et Kig bag Kulisserne, tænker paa den store Indsats. De var ikke bange for noget som helst Arbejde — for jeres Skyld, Spejdere. Selve Udvalgets Formand, Fabrikant H. F. Schæbel, nøjedes ikke med at lede og arrangere, nej, — i vanskelige Øjeblikke tog han Kitlen paa og malede løs, mens Hjernen arbejdede videre. Og saadan var de alle. Lad disse Linier bringe først og fremmest dem og dernæst alle, der har interesseret sig for Udstillingen en Tak.

Det var en stor og smuk og god Udstilling, der var Indsatsen værd.

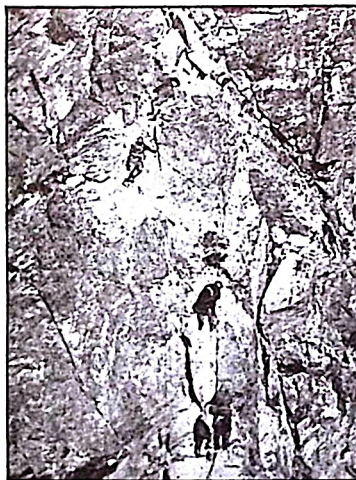
Det smukke Bayern og Sydtyrol er glimrende egnet for Vandreljre — og for danske Spejdere meget billigt. Ikke desto mindre mødte jeg paa hele min Tur kun to Spejdere — fra Manchester. En gammel Alpinist og jeg havde i Fællesskab udarbejdet følgende Rute, og jeg har haft stort Udbytte af Turen. — Den gik fra München til Salzburg — Berchtesgaden — Königsee — Hoheck (2653) — Mittelspitze (2714 mtr.) — Südspitze (2714 mtr.) (en spændende Bjergbestigning) — Steinernes Meer — Saalfalden — Zell am See — Grossglocknergruppe — Inns-

var et ubeskriveligt, uforglemmeligt Billede — men det maa altsammen opleves. Man kan ikke læse sig til denne Nydelse — denne Angst for det overnaturlige, ufatteligt gigantiske. Og desuden — den, der var dernede, har allerede Billedet fastnaglet inde i sig; — den der ikke var der, kunde risikere at faa sine alpinistiske Begreber bragt i en mindre mis-

undelsesværdig Tilstand.

Efter i 1—2 Dag at have hvilet ud ved det mondæne Badested Zell am See tog jeg med Postautoen over Bruck-Fusch gennem den herlige

Fluenneskter paa Grossglocknervejgen.

Paa Vej over Gletscheren.

bruck — Garmisch — Partenkirchen — München — Nürnberg. — Da havde jeg set mere end nok. Jeg vil fortælle Jer lidt om en af de mest spændende Episoder: Bestigningen af Grossglockner. Man lærer i Geografien, hvor Bjergene ligger, saa den, der ikke ved det, har været lige saa doven, som jeg. Solop- og Nedgang, lettende eller dalende Taager, de sjældent smukt og interessant harmonerende Farver i Gletscher og Bjerg — ja, i det hele taget mere „poetiske Materier“ vil jeg smutte let hen over med min beskedne Pen. Det

Fuscherdal til Ferleiten. Her er et af Udgangspunkterne for Bestigningen af Grossglockner. Eispickel, Seil og Steigeisen bliver underkastet den sidste, omhyggelige Undersøgelse, og Proviantbeholdningen kompletteres. Man medbringer hovedsagelig store Brød, Smør, tørrede Frugter, The, Chokolade og Mælgiterninger. — Jeg var saa heldig her at gøre Bekendtskab med en Wiener, der ogsaa var alene. Vi aftalte at slaa Følgeskab og risikere Turen uden en Fører, der her koster 100 Shilling, ca. 60,00 Kr. — Vi brød op

Kl. 16% for endnu samme Aften at naa til Mainzer Hytten, der ligger i en Højde af 2388 mtr. ved Pfandelscharten. — Den smalle Sti snor sig opad, stadig opad. Først over fredelige Græssange med „Klokkekædvæg“, saa over den haarde Klippe ind under Vandfald

og ad vaklende Pindebrændebroer, der delvis først maa indfanges, da de ofte er skyllede væk af Smeltvandets fra Gletscherne, der denne varme Sommer afgiver umaadelige Vandmasser. Paa Halvvejen naar vi ind i Sne-regionen, men kun for en kort Tid; Stien fører atter ud paa den haarde Granit. Ikke et levende Væsen — kun Lyden af vore benagledede Støvler — herligt. — Efter 3 Timers uafbrudt March naaede vi Hytten og kogte — efter at have skiftet fra inderst til yderst — en hed Maggisuppe med Pølse og Brød. Hyttegebyr 0,60 sh., Madras (haard og klam) 2,50 sh. Madrasserne ligger i en mørk, fugtig Kælder med et lille Vindue med tredobbelte Ruder. Vi sov som Prinser. Op Kl. 2, da vi denne Dag har en anstrengende, lang Tur. Kogte ved Lyset af en lille Tællepraas The og nedsvælgede et Par Klemmer med tørrede Blommer. Opbrud 2% med Lanterne.

En kold, klam Gletschervind slog os i Møde, da vi traadte ud; Himlen overskyet og uvenlig. Opad — opad. Tvers over den brede Bockar Kees Gletscher op til Bockar Scharte (3046 mtr.). Den lille, svingende Lanterne med det endnu mindre blafrende Røddlys er det eneste Tegn paa Liv; den virker saa rart hyggeligt i disse gigantiske, tavse Omgivelser. Bjergene ligesom sover. Kun af og til styrter en Lavine i Dybet, og det forekommer En, som kastes Lyden rundt i timevis — hjemløs — storslaaet! Bjergene „vender sig i Sengen“. Vi skiftes til at gaa foran i Seilet for at finde Vej —

og fordi det er saa hyggeligt at gaa bagved og stirre paa den lille Lysmand. „Der foran gaar jo Julemanden med den store Sæk paa Ryggen“; dette Billede kom til mig Gang paa Gang — og det varmede. Sælsomme Julemand!

Et kort Rast ved Hoffmannshytten.

De mange, dybe Spalter og de tynde Snebroer, der ofte har lagt sig over disse, besværliggør Opstigningen. Alt maa prøves med Pickel'en. Det er blevet lysere, men Skyerne er lige uvenlige. Kl. 6% naaede vi Obervalder Schutzhutte (2863), der ligger paa en nøgen Klippe, der ligesom har boret sig op igennem den brede Oberster Pasterzen Gletscher. Kort Rast for at spise en Gang Hyt-

tesuppe — en umaadelig massiv Genstand. Wieneren lykkedes det i Løbet af 10 Min. at fange de fra Aftensmaaltidet i Gaar tiloversblevne Sardiner, der laa og svømmede Forhindringsløb i Bunden af Rygsækken. De smagte godt i Suppen. Sardinolien havde paa Rygsækbunden drukket Broderskab med et Stykke blød Alpeost, og denne Forbindelse afgav et godt Materiale til Indgning af vore Støvler.

Da vort Seil, der var blevet godt vaadt, havde tørret lidt ved Ovn, brød vi op — Kl. 7%. Næste Etape gaar til Hoffmanns Hytte (2438) ved Mittleres Pasterzen Gletscher og Grossglockner. Den tætte Taage, der hele Morgenen havde svæbet sig om Bjergene, er nu lettet (hvilket Fænomen foregik temmelig upoetisk og umærkeligt) — den lettende under Klapjagten paa Sardinierne. Glocknergruppen ligger nu foran os i hele sin majestætiske Pragt. Fra venstre til højre ser vi: Hoffmanns Gletscher, Glocknerkam, Klein-glockner (3764 mtr.) — Grossglockner (3798) og den berøgtede Glocknerwand. En stille Frygt for det overnaturlige sniger sig

Maalet naaet. Ved Grossglockner-Jernkors.

helt ind til Ens inderste. Indtrykket af det gigantiske formindsker Selvtilliden — oh! Saa smaa vi bliver — egentlig ikke meget mere værd end de løbske Sardiner udi den varme Mave! — I Stedet for at gaa tilbage rundt om Klippen og ind paa Gletscheren skyder vi Genvej, ved delvis at fire os ned paa denne oppe fra Klippeplateau'et — og det havde vi nær kommet til at fortryde. Midt paa Klippevæggen kommer vi i den for Bjergbestigere saa dum-kedelige Situation ikke at kunne komme videre. Vi lander efter en Nedfiring paa en Afsats og opdager, efter at have hevet Seilet ind oppefra, at dette ikke vil kunne naa til næste Støttestpunkt — at klatre op er nu ganske umuligt. Gletscheren ligger endnu ca. 50—75 Meter under os, saa et Spring derned er der ikke synderlig Tale om. Vi løsgør samtlige Remme fra Rygsække og Bukser — kaster alt overflødig — Rygsække og Pickel — ned paa Gletscheren og faar saaledes med Remme, Haandklæder, Strømper etc. forlænget vort Seil med ca. 5—6 Meter. Nu er kun et lille Spring fra Enden af Seilet nødvendigt for lykkeligt at lande paa næste Platform, og derfra gaar det i Spring ned paa Gletscheren. I Ilmarch gaar det hen over Gletscheren. Uvejret ligger i Luften. Hvert tredje Skridt betyder et Spring over en Spalte, og da disse som oftest naar helt ned til Gletscherbunden, er det ikke at anbefale at springe for kort. Naturligvis er vi ogsaa her „angeseilt“. — Store Omveje maa gøres, da Spalterne ofte er saa brede, at et Spring med den tunge Rygsæk ikke kan voves. —

Ankommen til Hoffmanns Hytten, fortæller en Fører, at vi kan vente Uvejre inden Aften. Vi opgiver altsaa vor Rast her og begiver os straks videre for i det mindste samme Aften at naa til Erzherzog-Johann Hytten (3965), ved Adlersruhe am Grossglockner. Vore Steigeisen har vi nu spændt fast, og Seilet er „lagt om“ til den egentlige Klatretur.

Stigningen er her betydelig, og Arbejdet vanskeliggøres meget af de lange Spalter, der denne varme Sommer forekommer hyppigt, og af de tynde Snebroer over disse, der ofte bryder sammen, naar vi prøver dem med Pinckel'en. Ogsaa her maa vi gøre store Omveje. Vi træffer paa Steder, hvor alt er Is, og det tager lang, lang Tid at hugge sig et ubetydeligt Stykke opad. En Svedetur — men et herligt Arbejde! — Man aander saa fortrinligt heroppe i denne tynde Luft — selv under store Anstrengelser. Uvejret opmuntrer os en Gang imellem fra det fjerne med et Brum eller to. Sikken en Gliidetur her ned ad — paa Buksebagen — i hvert Fald et Stykke af Vejen. Her kunde vi lave en „Djævelbakke“, der kunde vaske sig.

Kl. 3½ Eftm. sidder vi endelig heroppe i Hytten. Vi har været paa Stylerne i ca. 13½ Time — altid opad — det giver Appetit — oh! Ja, Appetit! „Vi gik i samme Spand — og længtes efter Vand — vi traved hele Dagen lang — og var kun tvende Mand. Vi sad ved samme Spand“ etc. De indtrufne Alpinister er kaade ovenpaa Anstrengelserne; der synges Viser og fortælles alpine Røverhistorier rundt om den varmende, hyggeligt flammende Ild. Vi laver The i store Spande og drikker til den endnu større Guldmedalje. En rødmalet Herre i Uldtrøje fortæller, at han kun er kravlet herop i Haabet om i denne tynde Luft at snigmyrde sin Bændelorm, der ikke skal kunne leve saa højt til Vejrs „grundet paa sine smaa Lunger“. At dømmes efter hans Appetit synes den endnu at leve i bedste Velgaaende. — Vi laver improviseret „Alm-Tanz“ til Harmonikamusik. Hvad vor „evening dress“ angaar, saa er det foreskrevne Minimum Undertrøje og Bukser. Vi maa ikke springe over Ilden. Alt andet Tøj hænger ved Ovnens og forsyner gratis Luften med 4711. En fed Münchener, der gjensynligt savnede Orientalisk Belysning og Røgelse, hængte sine Strømper saa letsindigt, at den ene faldt ned paa Ilden, hvor den efterlod — Fred være med den — en smuk, blaa Flamme. Hvorfor stillede Manden ikke Strømperne hen til Baalet? Sælsomt! Kl. 10 kunde jeg ikke se flere Mennesker for „Røgelse“. Den klamme Madras, der koster 3,50 sh., var ikke morsom.

Der vækkes Kl. 3 næste Morgen, da Vejret er herligt. Vi laver igen en Spand The for at have lidt ekstra til Feltflaskerne. — Den sidste og farligste Etape. Vi arbejder os saa hurtigt som muligt opad igennem Sneen for fra Toppen af Klein-glockner (3764 mtr.) at kunne nyde Soloppgangen over de lavere liggende Skyer. Det lykkes! — En saadan Soloppgang har jeg endnu ikke oplevet — og vil maaske aldrig igen komme til at opleve. Den gjorde et umaadeligt Indtryk paa mig! — Denne herlige, oprindelige og uforsfalskede Natur! Nyligt havde den faaet os til at bekende vor Lidenhed — ja, indgydt os Angst; og saa giver den pludselig i hele sin Vælde saa meget smukt, at al Angst og Vrede er glemt. — Og saa naaede vi det endelige Maal — Jernkorset paa Grossglockner. En storslaet Følelse at se ned paa de omliggende Bjergtoppe. Alt for smukt var dette Skue til, at kun to smaa Menneskebjørn skulde have Lov til at nyde det. I Sandhed, alt for smukt. — Saadan er nu engang Moder Natur — egentlig storslaet hensynsløs overfor os Fluere — kun for at vise sin Overlegenhed.

Bjarne Henning-Jensen,
Birkersø Rovers.

Alkumuligt og

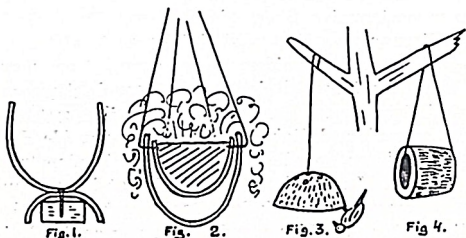

lidt af hvert.

HVAD EN KOKOSNØD KAN BRUGES TIL

Nu kommer Tiden, da man atter kan købe Kokosnødder, og endda købe dem ret billigt.

Jeg har ofte set, at mange ikke ved, hvordan man skal behandle Nødden lettest. — Først bores „Øjnene“ ud saaledes, at Mælken løber ud. Dernæst slaar man med en Hammer nogle faste Slag hele Vejen rundt paa Nøddens Midte, hvilket har til Følge, at Nødden lige saa nydeligt deler sig i to Stykker.

Vil man imidlertid benytte Nødden til lidt Husflidsarbejde, maa man save den over. Dette gøres bedst med en Nedstryger (Jernsav), men kan ogsaa gøres med en almindelig Sav.

En Kokosnød kan poleres meget smukt og let. — Først bearbejdes Skallen med Fil, Kniv og Skrabjern, allerbedst med et Glasskaar. Dernæst gaar man i Gang med Sandpapir og pulveriseret Pimpsten. Tilslidst gniider man Skallen blank med lidt Olie.

Hvad skal man saa lave ud af Nødden? — Ja, det er nærliggende at bruge den som Krus, og jeg synes, at det er en god Ide. Et hjemmelavet Lejkrus er da morsommere end de kedelige og grimme Emaillekrus, som næsten alle bruger til Lejrbrug — og saa har „Kokoskruset“ den store Fordel, at man ikke brænder Læberne, dersom Indholdet er varmt. — Prøv blot!

Man benytter en lille Kokosnød og saver den i to ulige store Dele. Den mindste Del bruges til Fodstykke og fastgøres til selve Drikkeskaalen med en Messingskrue, der skrues ned i en Træklods under Fodstykket. (Fig. 1).

En anden Ting, der ikke kræver særlig stor Forarbejdning, er den hængende Urtepotte, der helst laves af to ulige store Nødder, hvor den ene

anbringes inden i den anden. Den inderste skal have Spirehullerne nedad, den yderste holder paa Vandet som Underskaalen ved en almindelig Urtepotte. (Fig. 2).

Endelig kan du glæde Fuglene ved at forære dem et Stykke af Nødden. Fugle holder meget af Kokos, men de holder mest af at spise den paa en ret aparte Maade, derfor skal du ophænge Nødden som anvist paa Figur 3. Har Fuglene spist Kærnen op, kan du atter fylde Nødden med Fedt og Tælle, som Fuglene ogsaa holder af.

Du kan ogsaa anbringe Nødden som anvist paa Figur 4, men husk, at der skal være Hul i begge Ender, og Nødden skal hænge frit. Denne Metode er særlig afholdt af Blaamejser.

Har du andre gode Ideer, saa skriv ind til Redaktionen, saa skal vi sørge for at andre ogsaa faar Glæde af den.

Ravnen.

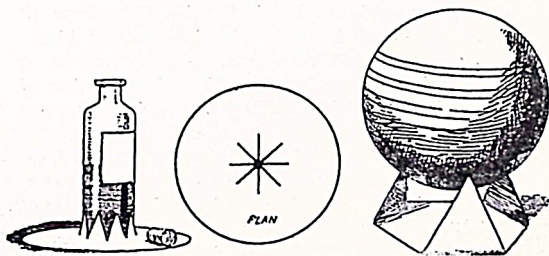
* * *

Af en udbrændt elektrisk Pære kan du lave en udmærket „Jodpense!“ til Rifter. — Slaa Glasset i Stykker og pas paa, at der ikke bliver smaa Skaar tilbage ved Gevindet. Knæk saa alle de tynde Metaltraade,

der har holdt Glødetraaden, af, og pas særligt paa, at der ikke bliver det mindste tilbage af dem paa den yderste Knop, ellers maa du file Resterne af. — Faa saa hos en Elektriker lidt „Paragummibaand“ og vikl det om den svære Del af Glasstangen til den passer i Halsen paa din Jodflaske — gør Enden af Baandet fast med lidt Solution. Messinggevindtet lader du blot blive paa til Haandtag.

* * *

Praktisk Anvendelse af en Stump Blikplade. (Kroketkugler har ikke godt af at ligge i det vaade Græs).

Vandrelejren til Gravenshoved.

Dommernes Rapport.

Det er af Lejrledelsen blevet overdraget mig at skrive lidt om Vandrelejrene, idet jeg som Meddommer har haft Lejlighed til at studere Rapporterne og deltage i Bedømmelsen. Jeg siger udtrykkelig studere, thi det var virkelig et Studium at gennemarbejde de saa forskellige Rapporter for ud af dem at finde hvilken Tur, der baade ved sit Anlæg, sin spejdermæssige Gennemførelse og sit aandelige Udbytte af Iagttagelser og Indtryk paa Spejderne maatte foretrækkes som den bedste; thi disse Rapporter var saa forskellige i Anlæg og Udstyr, idet nogle var imponerende smukt gjort og udstyret med Fotografier tagne paa Turen, medens andre kun var nøgne Beretninger paa et Folioark med Bilag af Postkort, og nogle var ledsagede af nogle af Deltagernes originale Dagbøger, medens andre var bleven til ved et Samarbejde mellem Deltagerne, der hver havde behandlet sit Emne af Turens Indhold.

Det var slet ikke saa let at se bort fra det større eller mindre Arbejde, der var lagt i selve disse Rapporter, for at finde ind til Turen selv, og naar dertil kommer, at i en Division nogle Troppe vandrede sammen, medens i nogle Troppe Patruljerne gik hver for sig, saa forstaar nok alle, at det har været svært at faa dem alle ind under ensartede Synspunkter.

Heldigvis — ja, misforstaa mig ikke, var Vejret saaledes, at alle de vandrende og cyklende Troppe blev sat ordentlig paa Prøve. Der blev Lejlighed for dem til virkelig at vise, hvad de duede til som renlivede Lejrsportsmænd og haardføre Spejdere, og det har glædet alle os „Dommere“ at se den gode Spejderaand dominere saavel paa Turene, hvor de fleste klarede sig helt ved egne Midler og overvandt Vanskelighederne selv, og i Rapporterne, hvor de med den største Aabenhed vedgaar deres smaa spejdermæssige Nederlag. Særlig beundringsværdig i den Henseende er Hellerupernes lange Vandretur fra København til Gravenshoved, hvor alle Vanskelighederne klares med straalende Humør og usvækkede Kræfter, og hvor der Aften efter Aften hvilede Stemning og Poesi over Lejrbaalene, og en af 4de Vesterbros Tropps Patruljer, Falkene, en lille Patrulje af smaa Drengene, der klarer sig fortræffeligt igennem og gør mange af de større Troppe til Skamme ved helt at klare sig selv og holde Humøret højt.

Med Hensyn til Planlægningen af Ruten og særligt Bestræbelsen for at føre Spejderne gennem Egne, der kunde yde værdifulde Iagttagelser og Oplevelser, saavel som i Ledernes Arbejde for at

udnytte disse undervejs, viser mange af Turene, at Førerne har gjort deres Arbejde godt og omhyggeligt, og at de har faaet deres Spejdere til at aabne baade deres Øjne og deres Sind. Fremragende i saa Henseende er foruden Hellerups Tur gennem Sjælland og Fyn over Haraldsted og Antvorskov og Fyns Herregaarde og Parker, især Guldharalds Trops Tur sydfra gennem Jylland med et rigt Program baade af historiske, naturcjemdommelige og botaniske Seværdighed, 3die Bytrops Tur gennem Holsten fra Lübeck over Kiel og Slesvig ved den Maade, hvorpaa alle Spejderne sættes i Arbejde med at gøre deres Iagttagelser, og 6te Vesterbros Cykeltur tværs gennem Jylland ud til Vesterhavet og sydfra langs med dens skiftende Landskaber, og saa naturligvis 5te Bytrops Tur gennem Tyskland over Hildesheim og Harzen med Overnatninger i de tyske Jugendherberger. Det viser sig her, hvor betydningsfuldt det er for Udbyttet af Turen, at Tropsføreren er med som Leder og virker ved sin Modenhed, thi i denne Henseende falder selv de bedste Patruljeturne igennem sammenlignet med Tropsturene.

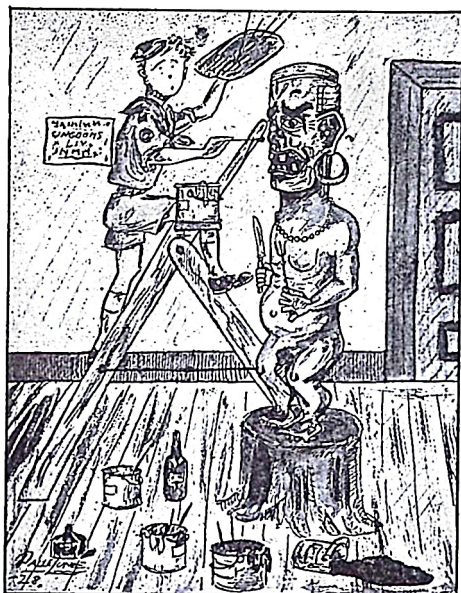
Vinder af Konkurrencen bliver efter Dommernes enstemmige Skøn 4de Hellerup Tropp, fordi Hellerupernes Tur uden Tvivl maa kendetegnes som den bedst spejdermæssigt gennemførte Tur. Fra den mindste til den største gaar de deres ca. 30 Kilometer om Dagen og lader sig ikke gaa paa af nogen Vanskelighed, og Dagbogen fra 4de Hellerups Tropp sprudler af Liv og af Rigdom paa Indtryk. Men da det er vanskeligt at lægge ganske samme Maalestok for „Gaaturene“ og „Cykelturene“, er det bleven vedtaget, at ogsaa den bedste af disse sidste skal findes og præmieres, og her falder Dommen — ogsaa enstemmigt — paa 3die Bytrops Tur for den udmærkede Maade, paa hvilken Føreren har sat alle Spejderne i Virksomhed med at medvirke til det samlede Udbytte af Turen ved at samle Iagttagelser paa forskellige Omraader og — som Rapporten viser — med godt Udbytte.

Den eneste Ting, som i denne Sag kan vække Beklagelse, er, at kun 10 Troppe er med i denne Konkurrence. For det første burde alle de Troppe, som har gjort Turen til Lejren til Fods eller paa Cykle, have indsendt Rapport og derved været med i Konkurrencen, hvad de ikke alle har, og for det andet burde flere Troppe have skaffet sig Lejlighed til at faa denne Vandrelejr med, som, idet den er uløselig knyttet til Korpsejren ved Gravenshoved, vil bidrage mægtigt til at gøre denne Sommers Spejderoplevelser uforglemmelige for dem, som har været med til at overvinde dens Strabadser og nyde deres Rigdomme.

Flink gjort I smaa Folk af 4de V.

Klaus Vedel.

Noter fra Udstillingen.

Forberedelser til Udstillingen.

Søndag den 21. havde Udstillingen Besøg af 100 Malmøscouter under Ledelse af Vicekårchef Selgreen.

Heiberg Jørgensen har mistet det meste af Mælet som Udraaber for Foredragssalen.

Tage Carstensen vandt paa Udstillingen 5 Kr. i „Kend din By“-Konkurrencen.

Forsidebilledet er fra denne Konkurrence og er fotograferet af „Blik“.

Koncertgiverne i Restaurationen var fra Sct. Jacob, Hertug Knuds Division og Sundby Køllonnen.

Det højeste, en Flokfrøer solgte for i Restaurationen paa én Aften var 150 Kr., men saa var hun ogsaa træt.

Spejderforhinderingsløbet.

I. Sundby Skoletrop blev No. 1 med 319 Points. — 5. By-Trop No. 2 med 305 Points. — 1. Nyboder No. 3 med 290 Points.

Hver Deltager skulde bære mindst 10 kg, og Løbets Længde var ca. 40 Kilometer.

3. Bytrop gik en lille Omvej paa 30 Km — og saa blev de endda No. 4.

Vedels Egne var egentlig No. 2, men en Mand faldt og slog Benet, saa han maatte gaa ud af Løbet. Holdet blev derfor ikke placeret.

Den grønlandske Trop, der var repræsenteret paa Udstillingen, er stiftet fra 5. Sundby Trop den 28. Maj 1928. Den har Afdelinger i Godthaab, Holsteinborg, Egedesminde og København.

En Tegne-Konkurrence.

Der findes utvivlsomt i Spejdernes store Hær mange, der har Talent for Tegning, og vi udskriver hermed en lille Konkurrence.

Se paa nedenstaaende Tegning (af Palle Lunce, 16 Aar, 5. Frederiksberg) og prøv paa at sætte Fantasiaen lidt i Sving. Noget i Retning er det, vi ønsker — hvad saavel Emnevalg som Tekst angaar.

Konkurrencen staar kun aaben for Spejdere, der ikke er fyldt 18 Aar (1. Dec.). Indsendelsesfristen slutter 1. Dec. 28, og i Januar-No. vil I forhaabentligt finde en munter Side i Bladet.

Den Tegning, Dommjerne finder bedst, præmieres med 10 Kr. kontant; men desuden udsætter „S. M.“ en Del andre Præmier.

Navn, Alder og Trop maa opgives Red. Ønskes Navnet ikke offentliggjort, maa dette bemærkes.

Frem med Blyanten og Tuschpenen.

Det er den lille, daglige Dosis, der gør det.

DENATURERET SPRIT
TIL KOGEBRUG.
DANSK SPRIT-CENTRAL.

Oppe paa en hydelignende Klippe, der sprang frem fra Bjergets Side, og hvorfra man havde Udsigt over den øverste Del af Dalen, sad en tavs Vagtpost — Ricardo, den store Colli.

Han havde set den matte Vintorsol staa op, kæmpende svagt for at trænge igennem det Slør af graa Skyer, der varslede Storm.

Højt oppe fløj en Flok forsinkede Fugle sydpaa. De ilede bort fra det isnende Pust af Vinter, der kom strygende fra Nord.

Medens Ricardo sad ubevægelig oppe paa sit Vagttaarn, kom en Kanin med store Fødder hoppende ganske rolig forbi, ikke tyve Fod under ham, uden at ane den store Hunds Nærværelse. Den bevægede sig ganske lydløst paa Sneen. Ricardo saa den standse, rejse sig paa Bagbenene og kigge sig om med de store Ører lige i Vejret. Brølet af en Puma havde lydt nede fra Dalen. Han saa Kaninen fare en Snæs Meter tilbage ad sit eget Spor, standse pludseligt, som om den halvvejs ventede at blive forfulgt, og saa begynde at æde flittigt, tilsyneladende uden at huske det mindste om sin vanvittige Rædsel.

Den store Colli nød det — at være alene i Vildniset, at se de vilde Dyr, selv at være vild! Naarsomhelst han følte Trang til det, tog han saadan en „Ferie“. Han forsvandt uden Varsel og vendte tilbage til Hytten i Lysningen, naar han havde faaet nok.

Op nu sad Ricardo paa sin høje Klippe med Ørterne spidsede og iagttog Sporet. Hans Snude fortalte ham, at Pumaen var tæt ved, og naar Ricardos Snude gjorde den Slags Opdagelser, saa var Byttet altid lige i Nærheden, for en Collis Lugtesans er ikke særlig skarp.

Et Øjeblik efter kom den store Kat, sikkert den samme, som havde meldt sit Komme lige før, ned ad Sporet i Skoven. Ricardo saa den passere roligt forbi, saa den standse ved Kaninsporet og snuse, se sig sulten om, medens Spidsen af den lange Hale var i uafbrudt Bevægelse.

Saa opdagede den sit Bytte, der hoppede umistænksomt tværs over en lille Lysning. Katten sprang. I samme Øjeblik opdagede Kaninen Røveren. Den flygtede med et forfærdet Skrig — og et Sekund efter blev Livet slaaet ud af den med en Pote med skarpe Kløer.

I sin Ophidselse over det Drama, der udspillede under ham, rejste Ricardo sig op. Hans bukkede Hale bevægede sig, men han ytrede ikke en Lyd, og Panteren, der ikke anede, at den havde Tilskuere, krøb sammen over sit Maaltid. Katte plejer ikke at lægge Mærke til, hvad der foregaar over dem.

Synet af den ædende Kat skærpede Ricardos egen Appetit. Det mindede ham om, at han var

ULV MØDER ULV

AF E. WALDE LENG

sulten, og at der altid blev sat en Skaal med varm Mad hen til ham, naar han vendte tilbage fra sine Udflugter i Vildmarken. Han vendte sig om for at gaa; men saa, ved nærmere Eftertanke, besluttede han, at han vilde mere sig lidt og faa Pumaen til at gaa halvt ud af sit gode Skind af Rædsel. Han havde ofte prøvet det, og det morede ham umaadeligt. Efter hans Mening var Katte kun til for hans Fornøjelses Skyld.

Han begyndte pludseligt at gå voldsomt. Ved den første Lyd sprang Katten lige op i Luften, snærende af Forskrækkelse, saa drejede den sig og faldt ned paa den anden Side af sit Maaltid med Front imod Hunden. Ricardo blev ved at gå, idet den sprang ned fra Klippen og nærmede sig Katten i høi, springende Galop. Rundt og rundt valsede den i ærbødig Afstand, gøende og larmende, indtil Pumaens Nerver ikke mere kunde tage det, og den forsvandt ind i Tykningen i et eneste graciøst Spring. Ricardo forfulgte den ikke. Han havde for længe siden opdaget, at Katte havde den Vane at vende sig med uventet Vildskab, hvis de blev haardt pressede. Alt, hvad han ønskede var Morskab — ikke Vanskeligheder.

Efter at have snuset flygtigt til den halvt forærede Kanin og undersøgt de skarptlugtende Kattespør et Øjeblik, rullede Ricardo sig velbehageligt i en Snedrive, rystede sig, standsede længe nok til at gå foragteligt i den Retning, i hvilken Pumaen var forsvundet, og begav sig saa i triumferende Trav paa Vej mod sit Hjem, fem Mil længere nede i Dalen.

Paa hele Vejen læste Ricardo Tegnene i Sneen.

Her, i en lille Lysning, var Sneen fuld af Kaninspor, Spor i Spring og i Cirkler, Spor, der førte ud til Lysningen og bort fra den. Der havde været Lystighed forrige Nat i Maaneskinnet.

Længere fremme traf Ricardo Sporet af en Ræv og fulgte det interesseret, da det førte ned gennem Dalen. Her var den gaaet tilbage igen. Hr. Ræv havde maaske faaet Færten af et eller andet, som skulde undersøges. Det gik udenom en Snedrive, og her havde Ræven gravet i den løse Sne. Ricardo vidste, hvad det betød: Ræven havde ledt efter en Agerhøne. Lidt længere henne var der sket en Tragedie. Ræven havde fundet, hvad den søgte. Da den gravede, havde den jaget en Agerhøne op fra dens varme Soveplads i Snedriften. Fuglen var tumlet afsted, kun for at blive grebet og dræbt. Et Par Fjer og nogle faa Bloddræber fortalte Historien.

En fjern Stønnen naaede Ricardos Øre. Han lyttede et Øjeblik med Snuden mod Vinden. Den svage Stønnen voksede til et Hyl, og en Sky af Sne blev fejlet ned gennem Dalen. Det var Forløj-

beret for den Snestorm, som lige siden Daggy havde truet med at bryde løs.

Ricardo snøftede og travede videre uden at spilde mere Tid med Undersøgelser. Han løb lige ned gennem Dalen og „aad“ Mil efter Mil med sit tilsyneladende utrættelige Trav. Kun een Gang standsede han; det var for at lytte til en svag Lyd, som var blevet ført ned imod ham af Blæsten — Hylet af en Ulv.

„Hu-uh!“

Hylet ophidsede Ricardo. Han knurrede, rejste Børster mod den usynlige Fjende og fortsatte saa sin Vej gennem den fygende, blinde Sne. Men han havde Fornemmelsen af, at en graa Skikkelse fulgte hans Spor i Sneen. „Hu-uh!“ kom Hylet atter med Vinden, og Hunden knurrede igen dybt nede i Struben.

Eftersom den store Colli nærmede sig sit Maal, blev Sneen dybere, dynget op i fantastiske Driver af den piskende Storm. Ricardo folte en vekslende Uro, en Forudanselse, der fik ham til at sætte Farten op og kun tænke paa at komme hjem saa hurtigt som muligt.

Det var næsten mørkt, da han naaede Lysningen, hvor Martin Kimball's Hytte laa. Paa mørke Dage plejede der altid at komme et varmt Lysskær fra Vinduet, og naar han sprang op mod dette, kiggede Barnet, Beatrice, ud og løb saa hen for at aabne Døren og omfavne ham til Velkomst. Saa satte hendes Mor en Skaal med varm Mad hen til ham ved Ilden, og han aad taknemmeligt, medens Beatrice laa paa Gulvet ved Siden af ham og snakkede løs, spurgte ham ud og gav ham Kølenavne.

Men i Dag var der intet Lys. Der var solide Skodder for Vinduerne. Hunden løb rundt om Huset. Alle Vinduerne var dækkede, og Døren lukket. Der var ikke noget Spor i Sneen, og ikke en Lyd trængte ud fra Hytten.

Han gæde højt, men ingen svarede. Han styrtede hen til Stalden, men den var ogsaa lukket, med Undtagelse af en lille Dør med Hængsler foroven, der var lavet særligt til ham. Han krøb ind.

Hestene var borte, Kostalden var tom. Der fandtes ikke et levende Væsen. I en Tilstand af Ophidselse og Ængstelse, der grænsede til Panik, løb Ricardo ud igen og sprang i en Cirkel rundt om Stedet for at finde et Spor, men den fygende Sne havde udsløttet det. Han løb ned til det Sted, hvor Martin Kimball plejede at hugge Brænde, ned til Bækken, hvor Beatrice plejede at lege, saa kom han tilbage til Huset og sprang rundt om det, gænde og kaldende paa de Mennesker, der burde have været der. Saa prøvede han at løbe ad Stien, som førte til Landsbyen; Martin Kimball drog to Gange om Maaneden derned for at hente Post og Proviant. Men da Ricardo havde tilbagelagt en Mils Vej, vendte han om. Der var intet Spor at finde.

Han vedblev at lede, indtil Mørket havde udsløttet alle de graa Bjerge.

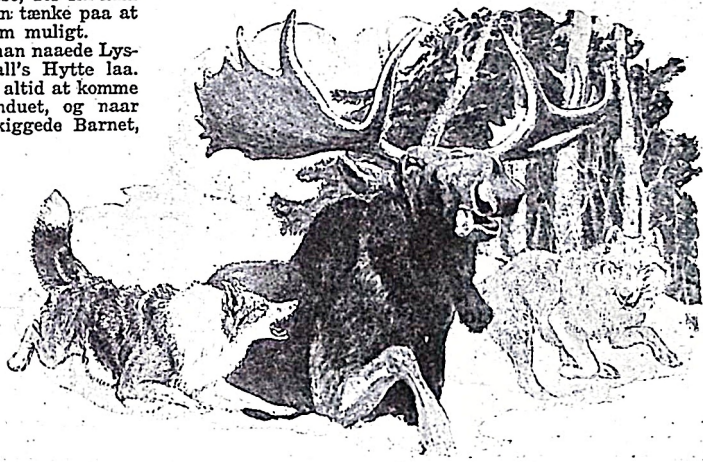
Endelig lagde han sig ned, udmattet, forpustet med Tungen hængende ud af Halsen. Han var sulten. Han tog en Mundfuld Sne, saa luntede han tilbage til Dørtrinet og satte sig ned der.

Saa gjorde han en sidste Runde gennem de voksende Driver. Vinden var ved at lægge sig. Der var stille i Skoven med Undtagelse af den faldende Snestorm.

Det var endelig gaaet op for Ricardo, at han var alene. Huset var forladt. Hans elskede Familie var borte, han vidste ikke hvor! En Følelse af den yderste Forladthed greb ham.

Han pøb et Øjeblik og spekulerede paa, hvor han dog kunde skræmme et eller andet spiseligt op. Saa bestemte han sig til at tilbringe Natten i den forladte Stald og hvile sig, indtil Dagen brød frem.

Han travede hen til den lille Dør, satte sig ned et Øjeblik og betragtede det tavse Hus, halvt

haabende, at han dog maatte se Tegn paa, at der var Liv. Men det var kun alt for tydeligt, at der var borte og havde forladt ham! Han løftede Hovedet og udstødte et langt, sørgmodigt Hyl.

Han tav et Øjeblik, saa rejste han sig med strittende Børster og knurrede dybt nede i Struben; for fra Skovens Dyb lød Svaret:

„Hu-uh!“

Ulvhylet lød trist og ensomt i den tavse Skov. Ricardo holdt Vagt i nogen Tid og ventede at se en Ulv i Udkanten af Lysningen. En halv Snestorm rejste han sig, fordi han troede, han saa det, men hver Gang opdagede han, at det kun var den hvirvlende, faldende Sne. Til sidst krøb han igennem sin lille Dør, rullede sig sammen i en Bunkel Halm og faldt i Søvn.

Det var en af disse Nætter, hvor Vinden hyppigt springer om, for Temperaturen svinger fra den ene Yderlighed til den anden.

Fra sit dejlige Straaleje kunde Ricardo høre, hvordan Vinden slog om, for Sneen slog snart mod den ene, snart mod den anden Side af Stalden.

Eftersom Natten gik, hørte han den bløde Dryssen af Sne forandres til Ruslen af Hagl og saa en Tid lang til Flasken af Regn.

Derpaa var alt stille, saa stille, at Vildmarken formelig gav Genlyd af et eneste trist Hyl fra Skoven: „Hu-uh!“

Ulven var stadig i Nabolaget.

Lige før Daggrø kom Nordenvinden ned gennem Dalen.

Ricardo kunde høre den tage fat i de høje Fyrretræer en Fjerdingvej borte; dens Brølen blev højere og højere, indtil den med et prædøende Hyl naaede Stalden. Hunden gæde uroligt, da Bygningen rystede under Angrebet. Vinden, der kom gennem Sprækkerne, var bidende kold. Efter at have lyttet lidt rullede Ricardo sig atter sammen og blundede, lige til Dagslyset skinnede klart ind gennem de smaa Staldruder. Saa vaagnede han, strakte sig og gik hen til sin Privatindgang. Han puffede Døren til. Den rørte sig ikke. Han skrabede paa den og puffede igen. Der var intet Tegn paa, at den gav efter. Han satte sig ned igen, angst. Han var fanget i en sikker Fælde; hans eneste Udgang var tæt lukket, frosset fast, og Sneen var dynget højt op over den. Ricardo pøb og kæmpede med den lille Dør. Saa opgav han det og hoppede op i en Krybbe og rejste sig paa Bagbenene for at kigge ud.

Udenfor laa Sneen i dybe Driver. Vinden havde fejlet den i høje Dyrer op om Stalden, hvor han var fanget, og havde næsten begravet Hytten tæt ved. I Løbet af et Øjeblik var Ricardos Aande frosset paa Ruden, saa at han ikke mere kunde se ud.

Han sprang ned paa Gulvet igen. Han vidste, at hvis han ikke snart slap ud, vilde han dø af Sult; der var allerede gaaet et helt Døgn, siden han sidst havde spist, saa han var ganske udhungret.

Den store Colli begyndte at arbejde. Først gravede han den Sne væk, der var påfaldet ind gennem Sprækkerne under Døren. Han forsøgte dernæst at grave Hul i det sejle Træ, men han saarede bare sine Poter.

Saa rejste han sig paa Bagbenene, for at Slænge af de travle Forpoter skulde faa større Vægt. Og gradvis øvede disse bankende Poter deres Virkning. Lidt efter lidt løsnedes Sneens Isgreb.

Og dog var hele Morgenens gaaet, før Døren gav efter og blev trukket ind af den ivrige Hund. Ophidset af sit Held, gæde Ricardo af Tilfredshed, stak Hovedet ud gennem Aabningen — og opdagede en ny Vanskelighed. Snebarrieren var næsten lige saa haabløs en Forhindring, som Døren havde været.

Med Døren hvilende paa Skuldrene begyndte han at grave og sendte en Sky af Sne mellem Bagbenene ind i Stalden.

Tunnelen blev længere og længere. To Gange løsneede Sneen sig over Ricardo og begravde ham fuldstændigt; men alt gik dog godt, indtil han opdagede, at Sneens Overflade var blevet til en tyk Isskorpe. Det tog ham lang Tid at finde et Sted, hvor Skorpen var saa tynd, at han kunde trænge igennem den. Saa brasede han ud af sit Fængsel, idet han skar Snuden paa de skarpe Iskanten. Han rystede sig og begav sig øjeblikkelig paa Vej for at finde en eller anden uheldig Kanin. Mil efter Mil tilbagelagde han travende lidt stift henover den haarde, glatte Flade. Men han opdagede intet. Alt levende syntes at være bukket under for den frygtelige Kulde og Sneens endeløse

Ispanser, der hindrede dem i at naa ned til Føden under Sneen. Sulten sled i hans Tarme. Da fandt han en død Fugl; men hans Herre havde lært ham at lade saadan noget ligge. Han havde givet Ricardo døde Fugle efter først at have smurt dem ind i noget, der fik Tunge og Svælg til at brænde som Ild og prøvet paa at vise ham, at saadan nogle ofte var forgiftede og lagt ud for at fange Skovens Røvere.

Ricardo snusede til Fuglen — vendte den om med Poten, men saa huskede han den brændende Tunge og skyndte sig videre. Hans Øjne var ved at miste deres blide Udtryk. Sulten gjorde ham vild.

Dagen gryede. Da lød igen dette langtrukne „Huu-uh!“ Men denne Gang rejste Ricardo ikke Børster. Han lyttede et Øjeblik med Snuden i Vinden. Saa løftede han Hovedet og besvarede Hylet. Da det var døet hen, begav han sig paa Vej i hurtigt Trav. Nu skulde Ulv møde Ulv!

Men halvvejs oppe i Dalen mødte Ricardo et Elsdyr, der stod i en lille „Gaard“, som han havde trampet i Sneen, der naaede ham til Skuldrene. Ricardo standsede brat med strittende Børster. Saa begyndte han langsomt at krybe nærmere. Den store Tyr betragtede Hunden et Øjeblik, saa udstødte han en nervøs, udfordrende Prusten. Men denne Trods standsede ikke Ricardo. Heller ikke Elgens Størrelse afskrækkede ham. Her var Kød, der kunde dræbes og ædes. Enten det eller Sultedøden.

De stod overfor hinanden med lynende Øjne. Ricardo turde ikke springe ned i „Gaarden“. Det vilde være den visse Død under de knivskarpe Klove. Han lagde sig ned op besluttet at vente, indtil Tyren blev mindre vagtsom, saa vilde han benytte Lejligheden og angribe.

Men den store Elgs Aarvaagenhed slappedes ikke. Dens vældige Hoved var hele Tiden vendt mod Hunden.

Der gik flere Timer. Ricardos Mod voksede med Sulten. Han kryb nærmere og nærmere. Tyren for imod ham og standsede klodset, naar dens lange Forben sank ned i Sneen.

Pludselig vendte Elsdyret sit pragtfulde Hoved og vejrede. Collien saa ogsaa op gennem Dalen. En graa Ulv kom ud i Lysningen og nærmede sig dristigt. Det var en kæmpemæssig Ulv, bredbringet og med kraftige Lemmer. Arrerne paa dens Hoved viste tydeligt, at det var en Veteran fra talrige Kampe. Ricardo viste Tænder. Han vilde hellere kæmpe end lade sig drive bort fra sit Bytte. Men Ulven lod ikke til at ville kæmpe med Collien. Den betragtede ham vurderende, saa travede den hen til den modsatte Side af „Gaarden“. Tyren fulgte den med Øjnene.

Ricardo gæde. Øjeblikkelig vendte Elgen sig imod ham, rede til Angreb. Uden en Lyd sprang Ulven frem, nappede den i Flanken og for tilbage igen. Øjeblikkelig forstod Ricardo, at Ulven mente, de skulde arbejde sammen. Alene kunde ingen af dem haabe at udrette noget. Han ventede, lidt i Trivl om, hvad han skulde gøre. Han saa Ulven lokke Tyren til at gøre klodsete Udfald. Saa sprang han ned for at tage fat. Han var hurtigere end Ulven. Han kunde springe frem, bide og fare tilbage igen med Lynets Fart. Og hele Tiden gæde han støjende.

Endelig da Dagen hældede, nægtede den store Tyr at angribe, naar Hunden eller Ulven sprang

frem imod ham. Saa besluttede Ulven, den store Feltherre, at nu var det Tid at dræbe.

Angrebet var hurtigt, Kampen rasende. Men den dybe Sne, paa hvis Overflade Hunden og Ulven med Lethed kunde bevæge sig, men som hæmmede enhver af Elgens Bevægelser, gjorde Udslaget.

Snart fraadsede Ricardo i friskt Kød og glemte aldeles Ulven, som heller ikke skænkede Collien nogen Opmærksomhed, men aad i Tavshed. Efter omtrent en Times Forløb lagde Ricardo sig mæt ned og betragtede Maanen, der steg op over Trætoppene. Saa saa han nysgerrigt hen paa Ulven, der endelig rejste sig og rystede sig. Han var glad over at have et levende Væsen hos sig i Ensomheden.

Ulven betragtede ham og travede saa af Sted. Et Stykke oppe paa Skraaningen standsede den igen og saa sig tilbage. Ricardo rejste sig, tøvede et Øjeblik og travede saa henimod den. Den store, graa Ulv ventede, indtil Collien, dens dygtige Elev kun var ti Meter fra den. Saa fortsatte den sig Vej op gennem Dalen, medens Ricardo med viftende Hale, inderligt tilfreds, travede lige i Hælene paa den, glemmende Hytten dernede i Dalen, glemmende alt, hvad der havde med Mennesker at gøre.

En ensom Ugle saa de to løbe over Lysningen og forsvinde som Skygger ind i de uendelige Skoves Mørke.

Vi kan sagtens smile

for vi bruger

Spejdent-Tandpasta.

Kendte enhver Spejder dens fortræffelige Egenskaber, brugte han intet andet.

Korrespondance.

Nedenstaaende 2 svenske Spejdere ønsker at brevveksle med danske Spejdere.

Sten Berlin, Børstalund, Upplandstuna. 14 Aar, Patruljefører.

Svante Mattson, Børsta, Upplandstuna. 12 Aar.

OSRAM Dverg-lamper
Økonomiske og holdbare.
Kvalitetslamper til Cyklelygter.

OSRAM

En indledende Artikel om Kaninavl.

Det faar man altid som Svar, hvis man spørger en Fader, Onkel eller anden Voksen, om han nogensinde har set en Kanin. Saa mindes man sin fjerne, glade Drengetid, hvor man selv sammen med Kammeraterne tømrede et lille Bur sammen i et roligt Hjørne af Haven for der at huse Kæledyret i Form af en Kanin. Maaske havde man tiltusket sig Dyret efter Skoletid hos en driftig Kammerat, eller maaske man betalte det kontant med halvtreds eller femoghalvfjerds Øre — hele den i lang Tid nøjsommelig sammensparede Kapital.

Nu sad den altsaa dér, Minken, i sit groft sammentømrede Pakkasseshus og glædede sin unge Herres Hjerter fra Dag til Dag, misundt og beundret af mange. Kan hælde den sad der i Aar og Dag, men før eller senere slog dens Time — den sludfulde Morgen oprandt, hvor den laa stiv og kold og stendød for derefter at finde en ensom, men aldrig glemt Grav, i et endnu roligere Hjørne af Haven — elsket og savnet. Andres Hedenfart formede sig mindre poetisk — de endte paa Spisebordet, mens Erindringen sløredes af de lækre Bidder, og man lovede sig snart igen at faa Stedfortrædere til at gaa samme gastronomiske Vej. Den enes Død, den andens Kød! (Omskrivningen foretaget af praktiske Hensyn). Men hvordan end Kaninen begyndte eller endte, Mindet om den lille, firbenede Kammerat lever.

Han var nu en meget nem og taalmodig lille Skabning. Aldrig lavede han Støj eller vækkede nogen om Morgenen ved Galen og Gøen som Hæner og Hunde vilde have gjort. Rolig og tavs sad han og kuglelurede med sine store, runde Øjne, altid tilfreds, altid ædende, hvad man gav ham

af Grønt eller Affald fra Køkkenet, aldrig utilfreds, aldrig en Beklagelse. Man forstaaer saa godt baade Faders og Onkels glade Minder. Saa-dan var det den Gang, og nu som den Gang holder Drengene af Kaniner, men — — — — —

Nu har Forholdene forandret sig, thi vore Dages Drengene nøjes ikke med det beskedne Kæledyr i et Hjørne af Haven. Nej, vore Dages Kanin vilde hverken kendes ved hine Dages Kaniner, eller Drengene. I de mellemliggende tredive, fyrretyve Aar er der sket store Forandringer ogsaa i Kaninverdenen. Nu holdes der snart kun fine, aristokratiske Pelskaniner til Priser, som vore Dages Drengene tager koldblodigt, men som vilde have faaet det til at svimle for hine Dages Drengene. Nu er der Racekaniner, som i Pels og Udseende ligner mange af de kostbareste, vilde Kæledyr, som iøvrigt gaar deres Udryddelse imøde, f. Eks. Chinchilla, Havana, Beveren, Wiener, Zobel, Egern, Argente, Sølvræv, Sitka, Odder og flere andre foruden den langhaarede Uldkanin, Angoraen, der klippes fire Gange om Aaret, og hvis Uld spindes og strikkes til Børnetøj og Bæklæder.

Drengene, som endnu ikke har set nogen af disse vidunderlige Pelskaniner, skulde forsøge at faa Lov til at besøge en virkelig Pelskaninfarm, thi det er baade morsomt og lærerigt, og man kan aldrig vide, hvad det kan føre til. Maaske allerede Fader eller Moder gaar og spekulerer paa selv at oprette en Pelsfarm, og Drengene kunde da være til værdifuld Nytte. Maaske ogsaa Drengene selv kunde begynde i det smaa med en enkelt Kanin, og det var ikke udelukket, at den kunde blive Begyndelsen til noget stort.

Der findes Voksne, der ikke skilte sig af med Kaninerne i Drengesalderen, men som beholdt dem og har dem den Dag i Dag. Det er kun beskedne saakaldte Slagtekaniner, men som Voksne har de beholdt dem, fordi de betalte sig. Nu vilde disse Mennesker inderligt ønske, at det havde været Pelskaniner, de havde haft som Drengene, og som de i de mellemliggende Aar havde renavlet og forpøget i Antal, thi saa havde de været en Formue værd. Nu sælger disse Mennesker de gamle Kaniner og køber sig i Stedet for fine Stamkaniner af ægte, engelske Racer for at begynde forfra.

Vore Dages Drengene maa ikke gøre denne Fejl om igen. Skal man have Kaniner, da skal det være Pelskaniner, og er der ikke Raad til flere, kan man begynde med een. Kaniner har den Fordel, at de formerer sig hurtigt, og de æder ikke for mere ned højst 8 à 10 Kroner om Aaret. Det gælder om, at Buret er rigtigt indrettet. Pakkasseshusene maa ikke anvendes mere, Fugtighed og Træk skal undgaaes, thi en god, engelsk Stamkanin

koster mellem halvtreds og hundred Kroner, og dens Afkom er kostbart, saa det gælder om at passe paa. Men tænk saa, hvor morsomt, det er, daglig at passe sine egne Kaniner i et rigtigt indrettet Kaninhus og se Bestanden vokse fra Maaned til Maaned, indtil den Tid kommer, hvor der bliver Overskud. Der vil sikkert findes mange Drengene nu til Dags, der vokser op sammen med Pelskaninerne, som de lærer at forstaa og pass-, og naar saa engang den Tid kommer, hvor Drengene skal vælge sig en Levevej, vil de slaa sig paa erhvervsmæssig Avl af Uld- og Pelskaniner — de begyndte med at underholde Kaninerne, og det ender med, at Kaninerne underholder dem.

I England er der flere Dreng-Kaninklubber. Sammenhold gør stærk, og hvis flere skal indkøbe Stamdyr paa samme Tid, kan de faas billigere. Var dette ikke noget for Spejderne at slaa ind paa?

I et af de efterfølgende Numre vil vi bringe en Artikel om praktisk Anlæg og Avl af Pelskaniner. *Acepa.*

Er du energisk —

er du klar til at udføre en good-turn for dit Korps, dit Blad, ja — og — saa for dig selv — saa gør du et Arbejde for at udbrede

Spejdernes Magasinet

udover den Kreds, der faar det ind ad Døren. Prøv i din Bekendtskabskreds blandt de Voksne. Tal om det med din Kammerat, der ikke er Spejder.

Abonnement tegnes gennem Postvæsenet eller ved Henvendelse til Korpskontoret og det koster 3 Kr. 50 Øre aarligt.

Jo flere Holdere Bladet har, desto bedre bliver det.

Er du energisk, saa tag Arbejdet op!!
Do it and do it now.

Det militære Enkeltmands- kokekar i Spejdernes Tjeneste.

Som bekendt hørte der til hver enkelt Spejders Udrustning — i Bevægelsens første Aar herhjemme — et Enkeltmandskokekar. Den misforstaaede Anvendelse af dette førte imidlertid til, at det snart blev afskaffet. Man indsaa hurtigt, at det var langt mere praktisk at koge paa een Gang i eet Patruljekokekar, og saa øse op deraf til hver Spejder. Da tilmed Enkeltmandskokekarrene var fremstillet af noget daarligt fortinnet, tyndt Blik, blev de snart kasserede.

Naar jeg imidlertid nu slaar til Lyd for Enmandskokekarrets Genindførelse i Enkeltmandsstyret, er det ikke en ugenemtænkt, tilfældig foreslaaet Ide. Vi har inden for vor Patrulje eksperimenteret med Ideen i flere Aar og er kommet til det Resultat, at det er forbundet med uvurderlige Fordele, at alle Patruljens Spejdere har erstatte Tallerknerne med et Enkeltmandskokekar. (Militær Model).

Disse Militær-Enmandskokekedler, der er nogenlunde ens hele Verden over, er nu altid af Aluminium, der er sortlakeret paa den udvendige Side. De bestaar af et dybere Kar (ca. 1 l), hvori Soldaten enten faar sin Ration fra

Feltkøkkenet, eller — hvis dette ikke kan naa frem, eller han er væk fra sin Afdeling — selv koger sin Mad, hvorfor det er forsynet med en Hank til at anbringe det over Ilden. Laaget til Karret anvendes dels som Tallerken, dels som Pande, hvorfor det er forsynet med et Greb, der enten kan aftages eller foldes sammen. Paa March er de fastspændt (for Infanteriets Vedkommende) uden paa Tornystret med en eller to Remme, hvorfor de er konkave paa den ene Side, (se Fig. 2 og 3) og anvendes altsaa baade som dyb og flad Tallerken, Kedel og Stegepande.

Fig. 2.

Fig. 3.

Hvorfor dog nu erstatte Tallerknerne med disse Kokekar vil mange spørge. — Svaret bliver, at for det første bliver man (1 fri for de tunge, uformelige, let skaarede Tallerkner og de Kvaler, disse altid volder ved Pakningen, da (2 Kokekedelen pakkes udvendigt, hvorved (3 man faar et naturligt Rum til at pakke alle sine Messegrejer, Krus, Bestik, Opvaskegrejer, saa man er fri for at pakke Tornystret ud, naar der „skaffes“.

Dernæst er alle Spejdere (4 uafhængige af Patruljekogerejerne, saa de altid kan klare sig, naar de er ude to og to (Kedelen kan godt bruges til 2-Mandskogning), (5 til Servering i Lejr er denne ogsaa langt bedre skikket end de dybe Tallerkner, da den er dybere og forsynet med Hank, der altid holder den i Balance.

Jeg kan som sagt anbefale alle dette System, der anvendes overalt i Udlandet og skal blot til Slut give et Par Anvisninger paa, hvilke Enkeltsmandskogekedler der findes og faas i Handelen.

Fig. 4.

vendes som Drikkekar desuden

2) Den belgiske (Fig. 5). Grebet er løst og indrettet som Ske. Det er et lille fikst Kogekar og maa ske det bedst egnede for danske Spejdere.

Fig. 5.

3) Det engelske (Fig. 6) er det bedste, der overhovedet eksisterer, hvad Formen angaar; det anbringes som vist paa Fig. 3. Paa J.-Tornystret maa der dog 2 Remme til, der krydser hinanden foran. Desværre findes det kun i Blik, (de andre er af Aluminium), hvad jo er mindre heldig, da man skal passe meget paa Rust. Til Gengæld koster det kun 1,35 Kr.

4) Den danske Hærs Enkeltsmandskogekedel er ogsaa udmærket (omtrent som den belgiske), men faas ikke i Handelen. Det er jo beklageligt, at vi ikke kan bruge vore egne Ting, men maa importere fra andre Lande.

Korporal.

Fig. 6.

De tamme Fugle.

Paa mit Fuglebræt kommer der om Vinteren mange forskellige Fugle, navnlig Musviter og andre Mejser, som jeg har umaadelig megen Glæde af.

For snart 3 Aar siden var der en Musvit, jeg var kommet paa særlig god Fod med, og jeg sagde til min Mand: „Jeg tror, jeg kunde faa den tam, hvis jeg vilde give mig lidt Tid til det.“ Og til vor store Glæde varede det ikke ret længe, før den fik Mod til at tage en Nød af min Haand. Snart fløj den daglig ind gennem Forstuen og Dagligstuen ind i Spisestuen for at faa sin Nød; og var jeg i Haven, skulde den nok finde mig. Ja, den og dens Frue, som en skønne Dag blev præsenteret for os, fulgte mig endog et godt Stykke henad Vejen, og en Dag, jeg gik ind i en Villa i Nærheden, var de fulgt efter mig og hang paa Ruderne. Fru Pip var jo i Mellemtiden ogsaa blevet tam; men til at begynde med hentede han Nødden, medens hun saa til, og bagefter tog den af hans Næb.

Men i Foraaret blev Idyllen brudt, der optraadte pludselig en Han Nr. 2, og min gamle Han var ham meget fjendtlighedsindet og forsøgte at jage ham bort, hvorimod Fruen var stærkt indtaget i ham og gav ham Nødderne, som hun fik af mig. Desværre maatte min Musvit Nr. 1 fortrække og har ikke senere vist sig, medens Nr. 2 snart ogsaa var tam.

De fik nu den Idé, at deres første Morgentur skulde være ind i Soveværelset for at sige Godmorgen, hvad de gjorde ret højlydt, og faa en Nød, som jeg maatte spørge for at have parat ved Sengen. Især var Fruen meget paatrængende, hun trampede mig i Ansigtet og bankede med Næbbet paa mine Tænder, indtil hun havde faaet sin Frokost.

Da jeg saa midt i Juli kom hjem fra en lille Rejse, fik jeg en stor Oplevelse; mine Musviter

Konditor Henning Klentz

St. Kongensgade. 12 — Cent. 5011
De bedste Kager, Chocolader og Dessert.
Bringes overalt i Byen.

kom og præsenterede deres to allerkæreste smaa dunede Unger for mig; og Fru Pip snakkede og snakkede og fløj ned paa min Haand den ene Gang efter den anden, og jeg kunde tydelig forstaa, at hun sagde: „I kan trygt flyve ned til hende, hun har dejlige Nødder“; og jeg syntes, jeg kunde se, hun saa helt tilfreds ud, da en af Ungerne et Øjeblik efter satte sig paa min Skulder. Og saa var Venskabet sluttet. Det var ikke underligt, at Fru Pip var tilfreds med den Ordning, for hun maatte jo ellers made dem, men nu havde hun faaet en god Hjælper i mig.

Snart mødte alle fire i Soveværelset. Jeg maa dog, Sandheden tro, tilstaa, at jeg ikke altid var helt begejstret, for der var en Periode i Sommer, hvor de mødte Kl. 4,20, nu ventede de da til Kl. 6, men jeg kunde dog ikke lade være med at have Nødderne parat til dem, for det var nu alligevel dejligt.

Ungerne blev hurtigt meget dygtige. Vi kunde gaa rundt om Huset, medens de ganske roligt sad paa vore Hænder og hakkede i Nødderne, som vi holdt mellem Fingrene. Naar vi sad inde paa Verandaen eller i Spisestuen og spiste, var de der straks, og de havde jo som andre Børn Lov til alting. De satte sig paa Kanten af Skaale og Fade og hakkede i Kartofler, og hvad de ellers kunde bruge, eller de satte sig paa vort Smørrebrød og spiste Smørret; og jo mere uopdragne de var, jo yndigere var de.

Jeg kunde fortælle mange smaa Træk om dem, men skal nøjes med endnu et. De var snart klar over, at Nøddekærnerne opholdt sig i min Lomme, og saa fløj de op og satte sig paa Kanten af den, naar jeg saa holdt ud i den, hoppede de nok saa fornøjet ned i Bunden af den, snappede en Nød og saa af Sted. En Dag var der et Lommetørklæde øverst i Lommen, da en af Ungerne gerne vilde have en Nød, den satte sig paa Kanten af Lommen og trak flere Gange i Lommetørklædet for at faa fri Bane til Nødderne.

Ja, utallige Glæder har disse smaa, yndige Væsner beredt os, og jeg synes, det er en af mit Livs største Oplevelser, Fru Pip skænkede mig.

Kirstine Schrøder.

Faas overalt.

Hvorfor! revner Overlæderet?

Fordi Deres Skocream har været fabrikeret af Sæbe, Potaske og Terpentin.

Brug Spejderskocream!

Det er ren Voksvarfte, saa revner Læderet aldrig. — Saa har De: Aldrig blanke Støvler, Aldrig vanne Fødder.

A/S Nordisk Blacking Comp. Lærkev.11. Tlf. 5092-12687.

Aabent Brev

til Danmarks
Flokførere og Ulve!

I flere Numre har der ikke været særlige Spalter for Ulvene. Forgæves har Redaktionen spejdet efter Stof fra Ulveverdenen, forgæves i sin Post ledt efter Fotografier. Det skulde gerne blive anderledes. Red. vil hellere end gerne, at der blev pustet nyt Liv i disse Spalter og henstiller høfligt og alvorligt til Flokførerne rundt om i Landet at hjælpe med hertil.

Og I, Ulve — hjælp I ogsaa med hertil. Send kun jeres smaa Beretninger, bryd jer ikke om Stavefejl (dem retter vi diskret her paa Kontoret). Lad os høre, hvad I bedriver rundt om.

God Jagt.

Redaktionen.

Spejdernes Magasins Rebus.

Præmie 5 Kroner.

Her er 5 Kroner at tjene — Løs hosstaaende Rebus og indsend Løsningen til Redaktionen — Box 1, Sorp, inden den 15. November.

Blandt de rigtige Løsninger trækkes Lod, og Præmien bliver sendt den heldige Vinder.

I December-No. vil I finde Løsningen og Præmietagerens Navn.

Vinderen af Rebus i Oktb.-No.: Kaj Lyngbo, 1. Birkørød, Stats-skolen. Præmien er afsendt.

Løsningen var: Livet i Lejren i Sommerens Dage, det gav dig Kræfter og Helsen tilbage.

Altid tørre Fødder!

Friluftsmændene i Kana-
das udstrakte Skove var
de første, som begyndte
at bruge Uskeid-Saaler
under deres Støvler. Thi
Uskeid kunde holde, hvor
almindeligt Læder svigte-
de, idet Uskeid er mere
end tre Gange saa stærkt som Læder
og dertil fuldkommen vandtæt.

Uskeid-Saalen er smi-
dig og elastisk og giver
ligesom Gummi en yderst
behagelig Gang. Dens
smukke, sorte Farve, der
gaar helt igennem, ved-
bliver at være en Pryd
for Støvlerne.

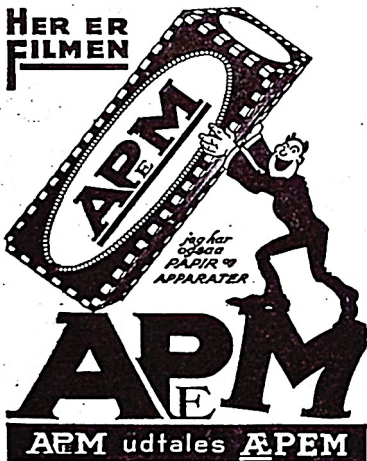

Faas i glat Saal til Spadserebrug og i
nobret Saal til Sportsbrug. Samme
Pris som almindeligt Læder. — For-
lang udtrykkeligt **Uskeid-Saaler** paa-
sat hos Deres Skomager!

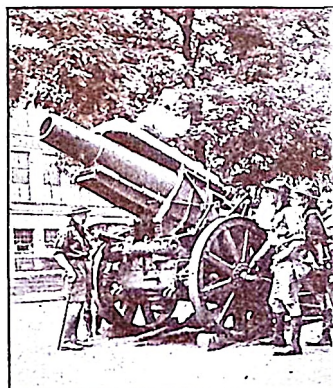
Det koster blot et Ord mere:

Uskeid!

**HER ER
FILMEN**

Repræsentant:
KNUD JENSEN
Amagertorv 29, K.

En erobret
tysk Kanon
paa Torvet i
Amiens.
De opstillede
»Soldater« er
fra en fredelig
Nation —
de horte til 2.
Odense Tropp,
der havde
nogle Spejde-
re paa Tur i
Frankrig i
Sommer.

1' BIRKERØD TROP

Tilgangen af Rekrutter har efter Sommerferien
været meget stor, saa vi har haft nok at gøre
med Prøverne.

1. Septbr. Troppen deltog med 42. Mand i Frborg
Amts Divisions Week-end ved Lillerød. Natman-
øvre: 1' Birkerød Tr. Resten af Divisionen. Vi
vandt med 53 Points mod 15. — Om Formiddagen
næste Dag var der Forhinderingsløb, som ogsaa
blev vundet af 1' Birkerød. Endelig blev vi Nr. 2
i Bivouakbygning. —

15. Septbr. „Nattur“. Øvelse i Kortlæsning i
ukendt Terræn. —

22. Septbr. Fhv. Divisionschef i Frborg Amt
Division, Dir. Westerholz holdt Sølvyllup. 15
Mand repræsenterede Troppen og bragte Dir.
Westerholz og Frue Troppens Lykønskning.

7. Oktbr. Øvelse mellem Patruljerne indbyrdes.
Desuden har Troppen følgende Konkurrencer
løbende:

1) Springkonkurrence. (Depoter udlagt i Ter-
rænet). Træning til Stifinder.

2) Patruljekonkurrence (omfattende Turn out,
Forhinderingsløb m. m.)

Troppen har i Øjeblikket 57 aktive Spejdere.
Mr. Jack.

FRA 1' HELSINGØR SPEJDERTROP

Troppen deltog i Divisionens Week-endlejr ved
Lillerød d. 1.—2. med 30 Mand.

Søndag d. 16. stillede 20 nye Spejdere til Af-
høring i Rekrut- og II Kls. Prøven.

Søndag d. 23. var der Troppesøvelse, hvortil der
var mødt 45 Spejdere. Troppen gaar godt fremad.
Den tæller nu 8 Patruljer med 65 Spejdere.

I Oktober Maaned skal der være en stor Præ-
sentationsøvelse for Tropperaadet samt et Kurer-
løb i Lighed med det af „Politiken“ arrangerede
i Foraaret. Det kommer til at strække sig over
100 km.
Scout.

1' GRÆSHAVE TROP

som i December holder Fødselsdag, begyndte i Fjor med 13 Medlemmer.

Troppen afholdt i Februar en Fest, ved hvilken der indkom to Hundrede Kroner, som blev anvendt til Uniformer og Tropsudstyr.

Ved Starten hjalp Nakskov Trop os meget — ogsaa Tropsfører Andersen, Nakskov gav os en Haandsrækning, ligesom nu afdøde Divisionschef Rye-Clausen var meget interesseret i at faa Troppen oprettet.

I Foraarsturneringen ved Stubbekøbing deltog Troppen uden for Bedømmelse. Senere har vi været ude paa flere Smaature. Tropslejren varede en Uge.

Troppen har et udmærket Tropsraad, som foruden at hjælpe os økonomisk at skaffe Indtægt ogsaa har skaffet et Lokale til Troppens Brug.

Troppens to Patruljeførere er Nordahl Clausen og Asger Olesen. Lærer Højmark, Græshave Skole, er Assistent medens Gartner Jacobsen, Øllingsø, er Tropsfører.

Til Fødselsdagen d. 10. Decbr. afholdt vi en Fest, som vi haaber skal give godt Udbytte baade økonomisk og med Hensyn til nye Medlemmer.

Andres Jacobsen.

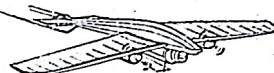
DRONNING MARGRETHES TROP

afholdt stor Spejderfest den 21. Oktober paa Hotel „Skarridsø“, Jyderup. Der opførtes bl. a. Menneskeæderoperaen. Stor Succes.

DER GAAR RYGTER OM,

at de sjællandske Divisioner udenfor København allerede nu forbereder et Sjællandsløb til Foraaret — et længere paa Cykle for de ældre og et kortere til Fods for de yngre.

Nutidens Meccano-Dreng vil bygge Fremtidens Flyvemaskiner.

Den, der vil komme til at bygge Fremtidens Flyvemaskiner, er Meccano-Drengen fra 1 Dag, der lærer Principerne i det moderne Ingeniørarbejde ved at bygge virkelige Driftsmodeller af Verdens allervildt-underligste Mekanismer. Drengene bygger med Meccano ganske som virkelige Ingeniører gør det.

I Aar er Meccano-Kasserne større og bedre end nogensinde før. De indeholder alle et større Antal og bedre Udvalg af de forskellige Dele end tidligere, hvorved der kan bygges Hundreder af nye Modeller.

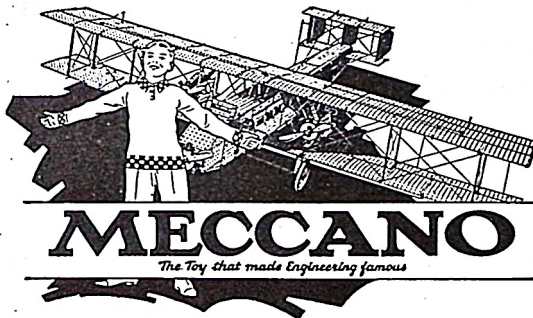
GRATIS!

EN NY BOG!

„Tusindkunstneren“ indeholder alle Oplysninger om Meccano og den berømte Hornby Jernbane. Den faas gratis hos Deres Meccanohandler.

MECCANO-Æsker faas i alle Legetøjsforretninger fra

Kr. 4.00 til 420.00

Generalagent:
FR. FRÉMINÉUR,
(Afd. 39), 1 Rue des Bogards,
Bryssel, Belgien.

Fabrikant:
MECCANO LTD.,
LIVERPOOL,
ENGLAND.

Naar Fædrene bliver Spejdere.

— If I were a boy again!

Baaltænding.

En Fader ved Morgentoiletet.

Klar til Sækkevæddeløb.

„Glenterne“ i Nykøbing paa Falster, der, som I nok husker, havde en Fædrepatrulje med i Korpslejren, arrangerede den 1ste og 2den September en Week-end-Lejr for Fædre. Fædrene var inviteret til at leve et Døgn paa Spejdervis. 12 af Troppens største Drengene tog Lørdag Eftermiddag ud til Tromnæs ved Østersøen og rejste Teltene, og Kl. 7 kom saa 14 Fædre med deres Bagage. Efter en Omgang The og „Klemmer“ tændtes Lejrbaalet, og i den milde Septemberaften blev dette Baal uforglemmeligt. Mens adskillige Mød-

re, der aflagde Lejren et lille Aftenbesøg, interesseret fulgte „Mændernes“ Færden, blev Fædrene Drengene igen, de sang gamle Viser og fortalte Historier, mens Sønnerne lyttede til.

Søndag Morgen klødes straks paa Havregrøden, da alle Troppens 50 Spejdere var ankommet, og nu gik alle Fædrene i Gang med en rigtig Spejderfemkamp, bestaaende af Kimsleg, Højde- og Afstandsbedømmelse, Besprøng, Kast med Redningsreb, samt en Iagttagelses- og Slutningsopgave. Sikken en Kampiver de lagde for Dagen!

Fædrene hiver Drengene.

Og hvor kunde de i Kast med Redningsreb skære Spejderne ned!

Efter Middagen, der stod paa Sødsuppe og Bøf, befolkedes Lejren af Hundreder af Nykøbingborgere, der vilde ud og se „de gamle Tosser“, der legede Drengene igen.

Under uhyre Spænding konkurrerede Fædrene i Baaltænding. Folket jublede, da Snoren brændte over. En Række Sækkevæddeløb fik os alle til at hyle af Grin, og saa kom Dagens sidste og store Begivenhed: Tovtrækning mellem Glenterne og Fædrene. Fædrenes stærkeste Hold trak Sønnerne som en Mis. „Man skulde vel nok kunne hævle sine Unger endnu!“ sagde en Fader med stolt Selvfølelse, da Jubelen slog sammen om de stærke Fædre. Til Slut en rask lille Præmieuddeling til alle Sejrherrerne.

Men Ideen slog an. Fædrene i Week-end Lejr blev en dundrende Succes, og til næste Aar rykker vi ud igen under „Pibernes“ Tegn, og saa kommer der mere end dobbelt saa mange, der vil være Dreng sammen med deres Dreng. I skulde prøve det hele Landet over. I skal nok faa Glæde af det. Jeres Fædre er meget bedre Spejdere, end I tror.

Glenten.

Atter i Aar har Marius Dahlsgaard skrevet en Drengbog. Den hedder *Opfinderen* og handler om en lille, pukkelrygget Drengs Kamp for at hævde sig. Hans to Kammerater Einar og Aage hjælper og støtter ham, men det er nok saa meget „Søs“, der med sine smaa Læresætninger faar ham til at se anderledes paa sine Medmennesker. At Drengene til Slut sejrer, baade over en umulig Motor og ogsaa over et Par raceegte Labaner, er i nøje Overensstemmelse med Læseren.

Dahlsgaards Bog er fuld af smaa morsomme Træk, der gør, at Bogen er mere end læseværdig, og den kan kun anbefales paa det bedste.

„Bob“.

Dr. Julius von Farkas: Imre.

Oversat af Gunnar Ibsen.

Bogen handler om en ungarsk Skoledrengs Oplevelser i Krigs- og Revolutionsaarene, det er en Bog, som store Drengene sikkert vil læse med Spænding og Interesse. „Imre“s Kamp mod sin Stoltthed og Sorg er udmærket skildret og viser, at Forfatteren er i Stand til at sætte sig ind i Drenges Tanker. Oversættelsen er udmærket, og bag i Bogen findes en Udtaleforklaring, der gør det lettere at udtale de ungarske Drenges Navne rigtigt.

O. R.

Sigurd Strangen: Med Krølle paa Langfart.
(Gyldendal 1928).

„Et Rejseeventyr fra Sydamerika“, saaledes lyder Undertitlen, men der er nu saare meget Virkelighed og Selvoplevelse gemt i Krølles Eventyr. Det er en Drengbog af den Slags, som ogsaa større kan læse uden at faa Kvalme. I et fængslende og levende Sprog berettes der om Krølles og Fbs.' Oplevelser, deres Medgang og Modgang i det fremmede. Det er en god Bog for Ungdom med Udlængsel.

G. L.

Det Danske Spejderkorps.

Korpskontor:

Bornholmegade 1, K. Tlf. Palæ 2801.
Kontortid 12—17, Lørdag 12—14,
Mandag 12—17 og 19—21.
Giro 2284.

Officielle Depoter:

A/S. Lembckes Friluftstudyr.
(Spejder- og Lejrhuset) Norregade 15, K.
A/S. Spejder Munderings-Magasinet,
Landemærket 3, K.

Spejdernes Magasin:

Redaktion: Kaptajn Torry Gredsted, Box 1, Sorø.
Telefon: Sorø 34.

Ekspedition: Korpskontoret, Bornholmegade 1, K.
Annoncer: Divisionschef Banner-Jansen
Lykkesholms Allé 3 - Telef. C. 8018.

Nordisk Spejdersport:

(Førerbladet)

Redaktion: Lærer Aage Jørgensen, Realskolen,
Frederiksværk, Box 15.
Ekspedition: Korpskontoret.

NEFA

den ideelle elektriske Cyklelygte.

den praktiske Lygte for praktiske Folk.
Lygten for Scouts

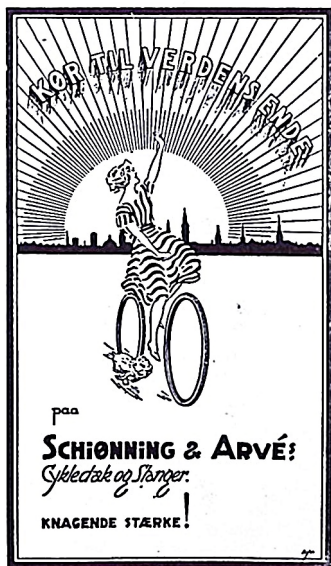
A/s NEFA

DALSLANDSGADE 11 — TELF. AM. 1858.

Spejder-Udstillingen.

Udstillingens Automobil-lotteri.

Automobilet vundet paa Nr 4249,
udtrukket af Notarius publicus
den 22. Oktober 1928.

A/s Hannibal Sander
EMDRUP

Telf. Central 605 - 2752 - 2753
Søborg 61

Rensning - Farvning - Vask

Spejder-Telte

renses og vaskes
hurtigt og billigt

TELTE

fra 27 Kroner pr. Stk. syet af
prima amerik. Army Duck.

DE BEDSTE OG DER-
FOR DE BILLIGSTE.

Køb intet Telt uden at have
set mine forskellige Telte op-
stillede i

H. Halmøe

CORTADELERSGADE 8
TELEFON BYEN
KØBENHAVN K. 6762

BYENS REPRODUKTIONS- ANSTALT

AKTIE-

SELSKAB

Clichéer af enhver Art

FREDERIKSBORGGADE

Telefon 5 Byen 7750

SPEJDER MUNDERINGS MAGASINET

Aktieselskab

Landemærket 3 • Telf. 10,909

Vis a vis Rundetaarn • København K.

Officielt Depot for Det Danske Spejderkorps

Næste Maaned er Julemaaned!

Af

JULEGAVER

har vi alt, hvad et
Spejderherte begærer.

Skriv efter Katalog,
eller kom op og se!